

Mijn
hele leven lang

Emma Anna

Ook van deze auteur:

De gijmengster (onder Juliëtte Heugen)

Vecht voor jou

Wintertranen

Auteur: Emma Anna (pseudoniem van Juliëtte Heugen)

Covercredits:

Wolk en regendruppels: designed by Freepic

Koppel: designed by Freepic

Irish shamrock klein: Designed by Freepic

© Emma Anna

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopiëren, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor alle meisjes en vrouwen die hunkeren naar een nieuw sprookje!

Proloog

Wanneer ik ‘thuiskom’ in mijn gammele appartement in Cairo, trek ik meteen al mijn kleren uit om vervolgens de kraan van mijn badkuip aan te zetten. Op koud. Ik gooi mijn bezwete kleren in de wasmand in de hoek van mijn mini-badkamer en kijk vermoeid in de spiegel, glimlach wrang naar mijn eigen gezicht. Mijn mascara zit onder mijn ogen in plaats van op mijn wimpers, maar mijn vermoeide grijze ogen stralen opluchting en zelfvoldoening uit.

Ik ben klaar. Eindelijk. Toen ik voor mijn studie naar Cairo vertrok, dacht ik dat ik hierna weer aan een nieuwe studie zou gaan beginnen. Ik was mezelf al aan het oriënteren. Ik wilde me specialiseren in archeologie, maar nu heb ik andere plannen.

Ik trek mijn ondergoed uit en stap in het lauwarme water. Ik voel het bloed in mijn lijf eindelijk afkoelen en verheug me op het gevoel schoon te zijn. Schoon van zweet en zand. Zoals ik me het afgelopen jaar elke dag heb gevoeld: zweterig en zanderig.

Ik heb geen spijt hoor. Absoluut niet. Het was een verrijkende ervaring om elke dag piramides te bestuderen en prehistorische materialen op te graven – en vooral onderzoek te doen – maar ik ben blij dat het juni is en ik aan mijn scriptie kan beginnen. Thuis. In het aangename enigszins koele Nederland.

Ik hoef niet eens te huiveren als ik het koele water volledig om me heen voel door mezelf achterover te laten leunen.

‘Hey, Lynn.’ Mijn vriend Cas loopt de badkamer binnen. ‘Al terug?’ Hij trekt ook zijn shirt uit en ik bewonder zijn subtiel gespierde lichaam en blonde coup.

‘Laatste dag hè. Ik zag niet in waarom ik zou moeten blijven tot zeven. Jij?’

‘Ik heb vrij vandaag, vanavond werken.’

Cas werkt bij een restaurant in de stad om zijn deel van de huur te betalen.

Hij besluit me niet te vergezellen in bad, zoals ik al verwachtte, en na een kwartier afkoelen stap ik eruit en droog me af.

Op mijn slaapkamer, die ik uiteraard met Cas deel, trek ik ondergoed, een topje en een korte spijkerbroek aan. Mijn koffers zijn al ingepakt voor het vertrek van morgen en staan om het onopgemaakte bed heen. Het is niet onopgemaakt omdat ik rommelig ben, maar omdat ik het zat ben om telkens iedereens rommel op te ruimen.

Met iedereen bedoel ik Cas.

Mijn uitzicht naar buiten is op een van de drukste straten in Cairo. Dit is de laatste avond, en ik ga haar missen. De hitte waar ik eigenlijk niet tegen kan, het lawaai, de mensen in en om het gebouw met wie ik inmiddels vertrouwd ben en ik elke dag groet, die me bijna elke dag eten komen brengen zodat ik niet hoeft te koken...

Straks kan ik weer elke dag genieten van mijn moeders Indonesische gerechten en mijn vaders stampot.

Cas komt met een nog steeds ontbloot bovenlijf en een zweem van een glimlach de kamer in. Hij is net zo oud als ik; tweeëntwintig. Ik ken hem al jaren, maar we zijn pas samen sinds we besloten het appartement te delen. Van het een kwam het ander, je weet hoe dat gaat, en hoewel ik al vaker oppervlakkige relaties heb gehad, vind ik mijn relatie met Cas erg fijn en vertrouwd. Hij is lief, en leuk om te zien – menig toeristisch meisje kijkt naar hem om als we hand in hand over straat lopen. Nou ja, eigenlijk kijken de meeste mensen natuurlijk om, want hand in hand lopen door de straten van Egypte is eigenlijk niet zo passabel.

‘Ik ga. Afsproken met Tom om te gaan eten voordat we gaan werken.’

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ben je op tijd terug om me weg te brengen?’

‘Tuurlijk.’ Hij knipoogt, trekt een shirt aan en weg is hij. Ik voel me een beetje eenzaam, had eigenlijk gehoopt dat hij me zou vragen er een speciale laatste avond van te maken.

Mijn prepaid telefoon, waarmee ik onbeperkt kan bellen met mijn moeder, gaat over.

‘Hoi mam! Mijn glimlach reikt van hier tot Nederland.’

‘Dag lieverd, je hebt me gisteren niet gebeld en vanmorgen nam je ook niet op. Is alles goed? Gaat de vlucht gewoon door?’

Ik rol liefdevol met mijn ogen. ‘Sorry, gisteren had ik geen tijd. Inpakken en al mijn losse aantekeningen bij elkaar zoeken. En ja, morgen land ik om twee uur in Eindhoven. Komt papa ook?’ vraag ik hoopvol.

‘Natuurlijk komt papa ook. Het is druk op het werk, maar hij heeft vrij genomen.’

‘Voor mij? Wat lief!’

Mama lacht. Ik hou van haar lach. Inge is net een prinsesje, en ze lacht als een meisje. We lijken heel veel op elkaar. Zij is van Indonesische komaf en ik heb alle goede dingen van haar mogen erven. Mijn grijze ogen heb ik van mijn vader, waar ik ook heel blij mee ben.

‘Nou, dat is een tweede punt waar ik het over wil hebben.’ Ik rits een van mijn tassen dicht waar ik de vieze kleren die ik van de badkamer had meegenomen in stop. ‘Papa heeft vrij genomen omdat, ehm...’

Ze zucht en ik frons. ‘Moet ik me zorgen maken? Is er iets met hem?’

‘Nee, nee. Dat is het niet. Ik weet gewoon niet of en hoe ik je dit moet vertellen.’

Mijn hart begint sneller te kloppen, en het is alsof ik diep van binnen weet waar het over gaat.

‘Je vader organiseert samen met Erik een vrijgezellenfeest, zaterdag.’

‘Voor wie?’ Maar aangezien mijn moeder zo raar doet, weet ik het eigenlijk al. Er ontstaat een knoop in mijn maag.

Ze schraapt haar keel, en ik zie haar in gedachten zenuwachtig een pluk haar achter haar oor stoppen. ‘Aanstaande zondag gaat Stephan trouwen, Lynn.’

Ik slik en het vervelende gevoel in mijn maag wordt erger. Ik sluit mijn ogen, haal diep adem en het lukt me om zo normaal mogelijk antwoord te geven. ‘Aha. Proficiat. Voor hem.’

Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. Zelf weet ik ook even niets meer te zeggen.

‘Vind je het erg vervelend?’

Ik adem trillerig uit. ‘Ik had het inderdaad liever niet willen weten, maar ja.’

‘Hoe gaat het met Cas? Ik kan niet wachten om hem te ontmoeten, Lynn!’

Ik glimlach om mijn moeders poging me op te vrolijken. Het zou me ook op moeten vrolijken. ‘Hij vertrekt een week later. Ik denk dat hij volgend weekend wel langskomt.’

‘Ik kan niet wachten.’

Ik laat een goedkeurend geluid horen, zodat het lijkt alsof ik blij ben. ‘Ik zie je morgen, mama. We appen.’

‘We appen. Dag, lieverd.’

Ik beantwoord haar groet en hang op.

Een diepe zucht verlaat mijn longen, en ik plof neer op het bed dat ik eigenlijk echt moet opmaken, maar dat vertik ik.

Stephan gaat trouwen. *Trouwen*. Iets wat hij ooit met mij had willen doen. Hoe gelukkig en tevreden ik momenteel ook ben, ik kan er niets aan doen dat ik begin te huilen. Ik ben toch alleen, niemand kan me horen. Het verdriet, en mijn gebroken hart dat na al die jaren blijkbaar nog steeds niet hersteld is, laten me snikken zodat ik nog dorstiger word dan toen ik thuiskwam.

Ik probeer mezelf groot te houden, het is verdorie al ruim drie jaar geleden. *Kom op, Lynn*. Ik ben er allang overheen.

Ik laat mezelf een halfuurtje verdrietig zijn, en dan dwing ik mezelf bij elkaar te pakken, op te staan en mijn tafeltje met toiletspullen en juwelen op te ruimen. Ergens doe ik dat misschien bewust, want op die manier kan ik controleren of al mijn meegenomen juwelen er nog in zitten.

Dat is het geval, en ik zie ook dat ene stuk dat ik overal mee naartoe neem als ik op reis ben, ook al draag ik het nagenoeg nooit. Ik pak het smalle, roségouden kettinkje met het hartvormige hangertje eraan, en zucht diep. Ik leg het in mijn handpalm en wrijf erover met mijn duim.

Het is het liefste dat ik ooit cadeau heb gekregen van een man, samen met één ander cadeautje. Ook van hem.

Ik ga weer op bed liggen met het sentimentele ding in mijn hand en doeze! weg.

Als ik wakker word, is het verdriet niet minder, en kan ik het ook allemaal nog steeds niet in perspectief zien. Mijn moeder had het me niet moeten vertellen.

Een

Bijna 4 jaar eerder

Het begin van een verhaal is eigenlijk nooit te zeggen. Alles heeft een aanleiding en een gevolg. Daarom kies ik ervoor om maar te beginnen bij het gedeelte dat er daadwerkelijk iets veranderde in mijn leven.

Ik zat in het laatste jaar van het vwo. Ik had eerst havo gedaan, maar aangezien ik per se naar de universiteit wilde, had ik er nog twee jaar aangeplakt. En op dit moment was ik heel hard mijn best aan het doen om mijn punt voor geschiedenis – het vak dat ik wilde gaan studeren – op te halen met het SO dat ik aan het maken was. Het ging over de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden. Iets wat me dus absoluut geen hol interesseerde. Nee, doe mij maar verder terug in de tijd. De tijd van de Egyptenaren, de tijd van het Romeinse Rijk, de opkomst van het christendom... En de Franse revolutie vond ik ook *awesome*.

Jep. Ik was een echte *history geek*.

Ik checkte of mijn naam op het blaadje stond en glimlachte er tevreden naar. Ik keek mijn klas rond en zag dat ik blijkbaar als eerste klaar was.

‘Klaar?’ hoorde ik een mannenstem voor me fluisteren.

Stephan. Mijn leraar geschiedenis. Tevens de beste vriend van mijn vader. Donkerblond, diepblauwe ogen, lange wimpers en een lichte stoppelbaard. En een prachtig lichaam.

Ik glimlachte breed en knikte.

‘Geef maar,’ fluisterde hij weer, en ik reikte hem het blaadje aan. Hij keek het meteen voor me na, de lieverd. Deed hij alleen met mijn toetsen. Zodra de normering bekend was, gaf hij me ook direct het punt. Mij als eerste, meestal in een appje. Maar nu met een persoonlijke grijs. Mooi, ik had het dus niet verknald.

Omdat zijn bureau tegen mijn tafel stond, tikte hij mijn scheenbeen aan met zijn voet onder de tafel, toen ik in mijn telefoon de antwoorden op de vragen die ik onthouden had googelde. Ik keek op en zag hem mijn blaadje ophouden. Een zeven met een cirkel eromheen. Zijn blik zei ‘kan beter, Lynn timer,’ en ik rolde met mijn ogen.

De zoemer ging en iedereen leverde zijn SO in.

‘Ciska!’ riep ik in de richting van de deur, toen ik mijn vriendin weg zag glijpen. ‘Het cadeautje,’ siste ik, en gebaarde haar om terug te komen. Haar mond vormde een ‘o’ en ze liep snel terug om vervolgens naast me te komen staan. ‘Stephan,’ begon ik, terwijl hij nu alle blaadjes bij elkaar had en ze op zijn bureau gelijk tikte. Hij keek verrast op. *O, man, lekker ding.* ‘Voor je verjaardag,’ zei ik, en haalde de best wel dure fles wijn uit mijn tas tevoorschijn. Stoute Lynn.

Zijn blik was onbetaalbaar.

‘Van de hele klas. Deze vind je lekker, toch?’

‘Dat had echt niet gehoeven, jongens,’ lachte hij, en hij bloosde een beetje. ‘Nee, kom op.’

‘Ach, heb je verdiend,’ begon Tjerk, een van de kleinste jongens uit mijn klas die naast hem stond, en hij sloeg hem tegen zijn schouder. ‘Volgende keer weer snickers voor ons. Of mars, ook goed.’

Stephan McAvoy lachte. Wanneer hij lachte, lachte hij zijn perfect rechte, bijna parelwitte tanden – hoewel hij regelmatig rookte – bloot en verliet een laag, mannelijk, sexy, maar beheerst geluid zijn keel.

‘Nu kan ik geen van jullie toch meer een onvoldoende geven?’

Mijn klas lachte en enkelen feliciteerden hem nogmaals met zijn zevenendertigste verjaardag. Langzaam liep het lokaal leeg en mijn blonde, kroezige vriendin Ciska liep voor me uit.

‘Lief,’ hoorde ik achter me.

Ik draaide me om en zag hoe hij opstond om een aantal krijtjes in zijn hand te nemen van het schoolbord. ‘Ik ben lief, ja,’ lachte ik. Hij stond nu dicht bij me, in zijn verwassen T-shirt, nonchalante spijkerbroek en cowboy enkelboots. Typisch. Zijn altijd gekreukte tweedjasje hing over zijn bureaustoel tijdens de les.

‘Je komt toch ook vanavond? Met je ouders?’

‘Vanavond?’ vroeg ik alsof mijn neus bloedde. Hij fronste lachend zijn perfecte, woest aantrekkelijke testosteronrijke gezicht – geen idee hoe hij dat voor elkaar kreeg – en begon aantekeningen op het bord te schrijven voor zijn volgende klas.

‘Vanavond, acht uur. Feestje bij mij thuis. Doe nou niet alsof je dat vergeten bent.’ Hij knipoogde, ik smolt.

Ik onderdrukte een grijns. ‘O, ja. Nou, tot vanavond dan. Kom ik met pap en mam.’

‘Was je het echt vergeten?’ vroeg hij ineens verbaasd. ‘Ik heb het je vorige week donderdag nog gevraagd, bij mij thuis.’

Ik werd een beetje rood bij de gedachte dat mijn honderdduizendste nonchalante nergens op slaande totaal nutteloze versierpoging mislukt was.

Ik glimlachte. ‘Tot vanavond, Steph.’

Ik kreeg geen antwoord, enkel wat gemompel en een ondeugende glimlach. En toch, ondanks mijn maandenlange door hem onopgemerkte geflirt, zag ik hem een vlugge blik op mijn billen werpen voordat ik snel doorliep.

Ciska sloeg een arm om mijn middel. Ze was kleiner dan ik, dus meestal sloeg ik mijn arm om haar schouder. Maar nu niet, nu troostte ze me zogenaamd en probeerde me te verleiden tot een dubbeldate met haar en haar vriend Joost. En een vriend van Joost: Robin. Hij was ouder dan ik, verzekerde ze me nog even. Ik zuchtte en zei haar dat ik er nog even over na moest denken.

‘Ga je mee wat lekkers eten in de kantine?’

‘Ik ben uit,’ antwoordde ik. ‘Ik ga lekker naar huis, in bad en laat me heerlijk verwennen door mijn moeder. Ze maakt weer Indonesische hete kip vanavond.’

‘Ik kom ook eten.’

Ik lachte. ‘We moeten wel weg vanavond, zoals je hebt gehoord.’

‘Neem wat voor me mee dan, als je me komt ophalen morgen.’

‘Doe ik,’ zei ik en gaf haar een kushandje.

Ik gooide mijn fietssleutels in het sleutelbakje van het aanrecht toen ik via de achterdeur naar binnen kwam. Mama stond zoals ik al verwachtte in de keuken, en ik gaf haar een dikke zoen op haar wang.

‘Dag liefje,’ zei ze een beetje afwezig, volledig gericht op haar kunstwerk.

‘Bijna klaar?’ vroeg ik, en pakte een theelepeltje uit de lade om die in de saus te dippen waar ze momenteel in roerde. ‘O, heerlijk, mam.’

‘Ja? Lekker? Niet te zout?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Stephan zal er blij mee zijn.’

Mama glimlachte tevreden. Hete kip was zijn favoriet. Voor ik het vergat, vroeg ik haar om een klein beetje voor Ciska te bewaren en liep de trap op naar boven, naar mijn verwend grote kamer. Een echte meisjeskamer. Nou ja, dat vond ik. Mijn moeder niet. Mama zei altijd dat ik de kamer van een net afgestudeerde jonge vrouw had die voor het eerst op zichzelf ging wonen en alles beige, wit en crème wilde hebben. Aangekleed met leuke spulletjes van de Blokker en Xenos.

Nee, roze was niet zo mijn ding.

Ik haalde mijn wiskundeboek uit mijn tas en maakte snel en verveeld wat opdrachten, zoals elke dag, ook al had ik niets opstaan voor het vak. Daarna liet ik het bad vollopen en trok ik mijn kleding uit.

Ik verheugde me op vanavond. Ik verheugde me er altijd op om hem te zien. Dat was meestal zo’n twee avonden per week. Een avond bracht ik hem – soms samen met een van mijn ouders – avondeten, en de andere avond – meestal donderdag – ging ik alleen naar hem toe en keken we een paar afleveringen van onze favoriete historische series. Normaal was ik echt een bingewatcher als het op series aankwam, maar ik genoot er zo van om elke week met Stephan samen te kijken, dat ik me altijd inhield tussendoor. Heerlijk, om samen de historische feiten te bevestigen of weerleggen die we tegenkwamen in films en series. Of om de producers uit te lachen wanneer gebeurtenissen of details onmogelijk ver van de werkelijkheid af stonden. Ik leerde meer van samen kijken met hem dan uit de schoolboeken. Daarbij was het elke week weer gezellig. We hadden er een traditie van gemaakt toen zijn vrouw bij hem wegging – wat ik overigens heel sneu voor hem vond.

Chantal, de vrouw met wie hij tien jaar getrouwd was geweest, had hem vorig jaar verlaten voor iemand anders. Ik kon er met mijn hoofd niet bij hoe ze zo'n geweldige man als Stephan kon laten vallen voor wie dan ook. Hij praatte er liever niet over, maar het gerucht deed de ronde dat Stephan geen kinderen kon krijgen, en Chantal het daarom op een andere fiets ging proberen.

In het begin was hij er kapot van geweest. Vandaar ook de wekelijkse maaltijden die mijn moeder voor hem maakte – nou, in het begin was dat vrijwel elke dag. Maar de laatste maanden zag ik hem steeds meer opbloeien, en laatst had hij – tot mijn grote verdriet – weer eens een date, op dringend advies van mijn vader. Geen idee wat daaruit was voortgekomen.

Ik weet het, ik weet het. Hij was veel te oud voor me. En ik kende hem al mijn hele leven. Ik had zelfs een foto waarop een achttienjarige Stephan naast mijn vader zat die mij de fles gaf. Hij kende mijn vader van de voetbalclub. Papa was dan wel zo'n zes jaar ouder, maar het klikte meteen tussen de twee.

Stephan woonde pas sinds zijn zeventiende in Nederland, waar hij in Nijmegen geschiedenis ging studeren. Zijn moeder was Nederlandse – vandaar dat de taal geen barrière vormde – en zijn vader Iers. Stephan zelf was ook een echte Ier. Hij hield van Ierse muziek en zo, dronk als een Ier... Wat er verder Iers aan hem was wist ik niet. Zijn lichaam misschien? Ik schoot in de lach door mijn eigen hersenspinsels. *Weet ik veel. Hij is gewoon een lekkere Ier, laten we het daar maar op houden.*

Maar even serieus. Ik vond hem echt leuk, en daar zat ik heel erg mee. Sinds hij vrijgezel was en ik zo vaak bij hem over de vloer kwam, was mijn band met hem veranderd. Versterkt. We waren vrienden geworden, hoe bizar dat misschien ook klonk. Ik was niet meer 'dochter van vriend', ik was nu ook echt zijn vriendin – niet in de romantische zin. Ik vond het zo fijn om tijd met hem door te brengen. Hij had altijd wel wat te vertellen en dat deed hij dan op de leukste en meest interessante manier. Daarom was hij waarschijnlijk ook zo geliefd als geschiedenisdocent. Hij was gewoon geschapen voor dat vak.

Ik wist dat het niet kon. Hij en ik. Hij vond me niet leuk. Niet op die manier. Dat dacht ik, althans. Ik werd de laatste tijd namelijk helemaal

gek van de signalen die ik dacht op te vangen. Maar misschien was dit wel gewoon de Stephan die me was gaan zien als vriendin. Die ook erkende dat onze band hechter was geworden het afgelopen jaar, en daar verder niets bij dacht of mee bedoelde. En dat maakte me best verdrietig. Onbeantwoorde liefde. Het soort liefde dat iemand helemaal kapot kon maken.

Nou ja, niet dat ik verliefd op hem was. Ik vond hem gewoon helemaal te gek en ik zou willen dat ik elk moment van de dag bij hem kon zijn.

Ik had het vaker meegemaakt, hoor, met jongens op wie ik verliefd was. Of leuk vond. Ze vonden mij ook leuk, tot ze een stapje verder gingen dan zoenen en ik hier nooit klaar voor was. Dan trok ik hun handen weg bij mijn borsten, en zeiden ze me dat ze mijn grenzen respecteerden. Vervolgens negeerden ze me vanaf dat moment en was daarmee mijn hart gebroken.

Er waren wel jongens die mij oprecht leuk vonden, maar zodra ik dan met hen zoende – of andere dingen deed – voelde ik gewoon niet datgene wat je moet voelen als je voor het eerst met iemand kust, weet je wel? Dat tintelende gevoel, dat gevoel van ‘ah, eindelijk! O my God!’ *Dat* gevoel.

Het water begon koud te worden en ik besloot me af te drogen en mijn heerlijk zachte badjas aan te trekken, om daarmee aan tafel te gaan zitten eten.

Beneden begroette ik mijn papa die zojuist van de werkplaats van zijn nieuwe opdracht was teruggekomen – hij had een fantastisch lopend aannemersbedrijf – met een kus op zijn wang, en ik ging tussen mijn ouders in aan tafel zitten.

Mijn vaders naam was Freek. Freek Appelboom. Hele lieve man, soms een tikkeltje dominant. Als iemand aan zijn meisje kwam, dan was het tijd. Ik was altijd beschermd opgevoed – enig kind – had altijd in mijn oren geknoopt gekregen dat jongens maar op één ding uit waren. Vandaar dat ik misschien wat meer op mijn hoede was en afstand hield dan het gemiddelde meisje. Ik had mijn vaders advies daarin altijd meegenomen en nooit verworpen. Dat deed ik sowieso niet. Ik respecteerde mijn ouders en praatte nooit kwaad over hen. Ik was – ben? – zelfs geen lastige puber. Echt een voorbeeldkind. Maar eigenlijk had ik ook niet echt

‘moeilijke’ ouders. Ik mocht alles – waarschijnlijk omdat ik geen verkeerde keuzes maakte en ze me tot op het bot vertrouwden.

‘Gaan we in de kerstvakantie weg?’ vroeg mijn vader aan mijn moeder. Mama keek verrast op en ik zag de bekende twinkeling in haar ogen.

‘Mag ik weer eens niet mee, jongens?’ vroeg ik lacherig, terwijl ik het vlees van een kipkluijfe trok.

‘Jij mag volgende keer weer mee. We gaan maar een paar dagen, met kerst zijn we terug. Wat zeg je ervan, Inge?’ Mijn vader haalde een paar keer zijn wenkbrauwen op en ik schudde lachend mijn hoofd.

Mijn ouders waren na al die jaren nog steeds twee tortelduifjes. Mijn moeder was vijf jaar ouder dan mijn vader. Toch behandelde hij haar alsof ze zijn kleine prinsesje was. Maar mijn moeder was ook een prinsesje. Ze oogde met haar achtenveertig jaar nog steeds als een jong meisje. De lichte tint in haar huid door haar Chinees-Indonesische afkomst droeg daar aan bij. Haar figuur was dat van een gezonde dertiger en haar zwarte haar glansde en zat altijd perfect in model. En daarbij was ze gewoon de allerliefste vrouw die ik kende. Ze had een enorme drang om iedereen te verzorgen en het naar hun zin te maken – zo was ik zelf trouwens ook. Gelukkig voor haar kreeg ze daar heel veel voor terug van mijn vader. Misschien stelde ik daarom wel zulke hoge eisen. Ik wilde niets of niemand anders dan het soort man dat mijn vader was. Ik wilde op handen gedragen worden. Behandeld worden als een prinses. Dat verdiende toch elke vrouw?

‘Goed,’ zei mama. ‘Eet nou maar je kip, maniak.’

Ik stopte niet bestaande woorden uitkramend mijn vingers in mijn oren, zag mijn ouders lachen en mijn vader nog eens knipogen naar mijn moeder. Toen we klaar waren, ruimde ik af.

‘Je gaat toch mee, lieverd? Of moet je nog veel leren?’ vroeg mijn vader.

‘Nee,’ loog ik. ‘Ik heb niets te doen.’

‘Ga je maar snel omkleden dan, we gaan zo.’

Ik keek op de klok. Vijf voor acht.

Ik snelde naar boven en föhnde wat er nog te föhnen viel. Ik had het eigenlijk in de krul willen zetten, maar daar had ik dus geen tijd meer

voor. Daarom gooide ik er snel een kam doorheen en bracht met een schuifspeldje een pluk haar naar achteren.

Ik had best mooi haar, vond ik. Geen Chinees haar, maar een combinatie van. Halflang, donkerbruin, zacht. Mijn ogen waren grijs, neigden naar blauwgroen. Sommigen vonden dat eng en lelijk, had ik weleens horen zeggen. Zulk donker haar en lichte ogen. Ik had ook nog nooit gehoord dat ik mooie ogen had. Behalve van mijn ouders natuurlijk. Ik had geen spleetogen zoals mijn moeder, maar ze waren ook niet amandelachtig Nederlands. Een beetje van beiden.

Oké, vooruit dan. Halve spleetogen.

Na twee keer mijn eyelinerlijntje te verpesten, lukte het me bij de derde keer. Ik maakte me niet vaak op, had er nooit zin in. Dit keer bracht ik wel wat mascara aan en gaf mijn wangen een blosje.

Ik trok mijn inloopkast open – had ik al gezegd dat ik verwend ben? – en haalde de haak met het jurkje dat ik gisteren had uitgekozen van de achterkant van de deur. Een mooi, enigszins simpel, zwart jurkje. Reikte tot aan mijn knie, maar accentueerde mijn vormen. Die ik nauwelijks had. Maar goed. Aan de korte mouwtjes zat wat kant, maar door de hoge decolleté leek het eigenlijk alsof ik helemaal geen boobies had. Ik trok ‘m aan en keek even in de spiegel. Ik besloot een zwarte panty te dragen, en hoge hakken. Als laatste deed ik mijn rosékleurige armband om die ik van mijn ouders had gekregen voor mijn zestiende verjaardag. Ik hield niet van roze, maar roségoud had mijn hart veroverd. Het was het mooiste – en naast af en toe oorbellen eigenlijk ook het enige – juweel dat ik had en droeg.

Was het niet té? Papa zou wel denken...

Ik zuchtte en besloot er een kort colbertje op te dragen.

Zoals verwacht maakte mijn vader meteen de opmerking dat het maar een verjaardag was en dat ik me weer mocht gaan omkleden.

‘Freek,’ verzuchtte mijn moeder, die me mijn donkergrijze manteljas aangaf.

Mijn vader zuchtte ook en hield met tegenzin de deur voor ons open. ‘Het is oktober, veel te koud voor zo’n korte jurk.’

Ik gniffelde en ging op de achterbank in de auto zitten.

Twee

Stephans huis was kleiner dan dat van ons. Stond in een ‘mindere’ wijk dan dat van ons. Hij woonde hier sinds een maand of tien, nadat Chantal hem eruit had gegooid. Nee, dat klopte niet. Hij wilde zelf weg. Zo snel mogelijk. Hij kon al vrij snel dit twee-onder-een-kap huurhuis krijgen en mijn vader had hem geholpen met opknappen. Ik wist nog dat ze er toen een aantal dagen voor hadden uitgetrokken om samen te verven. Mijn moeder en ik hadden samen heerlijk gekookt en kwamen het ’s avonds brengen. We hadden midden in de woonkamer op de betonnen vloer gezeten, op een aantal platte kartonnen dozen. Dat was leuk.

Nadien had ik Stephan nog geholpen met het verven van zijn slaapkamer. Dat was nog leuker. Als ik terugdenk, denk ik dat dát de dag was dat ik verliefd op hem ben geworden. Nou nee, niet verliefd. Je weet wel; meer voor hem was gaan voelen dan vriendschap. We hadden een van zijn cd’s met vrolijke Ierse muziek opgezet en verfdansend de muren van zijn kamer roomwit. Daarna hadden we het nog eens over moeten doen, aangezien er goed te zien was wat we op de muren hadden geschreven en getekend met de kwast verf. Mooie schetsen van onze hoofden.

Best grappig, dat mijn vader altijd moeilijk deed over ‘vriendjes’ en nooit over Stephan. Maar goed, er was dan ook niets meer dan vriendschap tussen ons, dat wist hij. Volgens mij was hij blij dat ik op de een of andere manier toch een soort ‘broer’ had of zo. Hij voelde in ieder geval als familie. Voorheen.

De deur van zijn huis werd geopend door Stephan zelf. Hij glimlachte breed toen hij mijn ouders zag, die voor mij stonden.

‘Inge, Freek, kom binnen.’ Hij gaf mijn moeder drie kussen en mijn vader een omhelzing met wat geklop op elkaars rug, zoals mannen dat altijd doen.

‘Proficiat, Steph,’ zei papa, en hij gaf hem een fles drank. Uit beide mannen klonk een korte lage ‘heeeey’, toen Stephan het merk herkende

en ze allebei wisten dat ze die samen een keer gingen leegdrinken. Mama gaf hem een afgesloten bakje met hete kip en lachend kreeg ze nog een extra omhelzing. Mijn ouders liepen naar de woonkamer.

‘Wauw, Lynn,’ bracht hij uit. Er ontstond direct een blosje op mijn wangen. ‘Mooie bloemen.’

‘O, dat... Hier,’ glimlachte ik, sloeg mijn ogen even ten hemel en gaf hem de bos bloemen.

‘Maar jij bent natuurlijk de mooiste bloem,’ knipoogde hij, en gaf me een lieve kus op mijn wang. Mijn benen werden slap.

‘O,’ zei ik weer. Ik gaf hem een kus terug en rook zijn heerlijke aftershave. ‘Gefeliciteerd, nogmaals.’

‘Dank je. Je bent bijna even groot als ik nu, met die hoge hakken. Kom binnen, lieverd.’ Glunderend vroeg hij me wat ik wilde drinken.

‘Ik pak het zelf wel, Stephan. Het is jouw verjaardag, laat je lekker bedienen,’ antwoordde ik, terwijl ik mijn jas op de overvolle kapstok hing. Hij liep toch met me mee naar de keuken, waar ik een glas uit het bovenste kastje pakte en hij me nog een keer vroeg wat ik wilde drinken. ‘Ga nou bij je gasten zitten!’

‘Je hoeft niet te doen alsof je hier woont, Lynn Appelboom,’ zei hij gespeeld boos, waardoor ik moest lachen.

‘Doe maar een colaatje.’

‘Zeker weten? Geen bubbels, zoals de rest? Of een lekkere Ierse whisky misschien?’ Dat laatste zei hij in het Engels met een dik Iers accent.

Ik fronste. ‘Ik drink nooit alcohol. Dat weet je.’

Hij pakte de cola uit de koelkast en schonk die voor me in het glas dat ik vasthield. Ondertussen maakte ik van het moment gebruik door hem aan te staren. Hij zag er netjes uit. Ik had zo de neiging om hem nog een kus op zijn wang te geven...

‘Heb ik soms iets gemist of zo?’ grijnsde hij, en gaf me een stoute blik. Ik werd zo rood als een boei. Wat bedoelde hij?

Hij wreef over zijn wang.

‘O, dat. Nee hoor. Geen gemiste stoppels.’

Hij knikte alsof hij me doorhad. ‘Ga nou zitten,’ zei hij met een lage en zachte stem, en duwde me de keuken uit. ‘Je hoeft niet altijd voor me te

zorgen.' Ik keek nog een keer glimlachend om, maar eigenlijk was ik een beetje beledigd.

Onderweg naar de woonkamer liep een blonde vrouw van een jaar of dertig langs me. Ze groette me koeltjes en manoeuvreerde zich door de smalle gang naar de keuken. Ik hoorde haar lachend iets tegen Stephan zeggen. Wie was dat nou weer? Zou dat die date zijn van laatst? Had hij een nieuwe vriendin? Ineens had ik helemaal geen zin meer om hier te zijn. Waarom was ik eigenlijk hier?

Ik probeerde de zinloze jalouse brok in mijn keel door te slikken en nam plaats op een van de vrije stoelen. Er waren hapjes en gebakjes, maar ik hield het bij de stukjes kaas en worst. Geen zin in zoetigheid. Ik glimlachte naar het rommelige plateau met hapjes, waarvan ik wist dat hij er vast en zeker heel veel moeite voor had gedaan.

Stephan had nog nooit op zichzelf gewoond. Voordat hij met Chantal trouwde had hij vier jaar met haar samengewoond, en daarvoor met verschillende andere vriendinnen. Die altijd tegen mijn moeder klaagden dat hij zijn kleren overal liet slingeren, overal vieze borden en glazen achterliet en het na honderd keer zeggen nog niet opruimde. En toch zag ik ze altijd dolgelukkig met hem zijn. Hij droeg ze op handen. Nou ja, eigenlijk had ik dat alleen bij Chantal gemerkt natuurlijk, daarvóór was ik te jong. Maar uit de verhalen die mijn moeder hem weleens onder de neus wreef, bleek dat in ieder geval.

Stephan kwam hand in hand met de vrouw zijn woonkamer binnen en zette zich met een biertje op de stoel naast mij. Ik zag Michelle, de zus van een vriend van Stephan en mijn vader, teleurgesteld naar hen kijken. Ze was al jaren verliefd op de man. Iedereen wist het, niemand had het erover. Blijkbaar had ze haar slag niet durven slaan toen hij weer vrijgezel werd, aangezien ze hem nog steeds wanhopig aanstaarde.

Zelf kreeg ik ook een inwendige woedeaanval. Ik vond die vrouw naast Stephan twee keer niks. Paste totaál niet bij hem. Echt zo'n truttige doktersassistente, die alles dacht te weten maar vervolgens een hartaanval over het hoofd zag, of zo. Ik wist niet waarom, maar dat was gewoon het eerste wat in me opkwam nu ik haar eens goed kon bekijken. Kort, truttig blond haar, klein en tener. Volgens mij was ze zelfs iets ouder dan

dertig. Stephans leeftijd, waarschijnlijk. Ik zuchtte verslagen en probeerde niet naar hen te kijken. Gelukkig had hij haar hand nu losgelaten.

Mijn ouders hadden een vaste vriendengroep. De mannen – mijn vader, Stephan, Erik, Willem en Stan – kenden elkaar allemaal van de voetbalclub. Hun vrouwen/vriendinnen hadden zich er in de loop der jaren tussen gemengd, en tegenwoordig deden ze bijna alles samen. Vakantie, Pinkpop, gewoon gezellig bij elkaar komen, dat soort dingen. Mijn ouders waren de enigen met een kind, de rest had er bewust voor gekozen kinderloos te blijven. Ik was dus het enige prinsesje. Het oogappeltje. *Kleine Lynn*. Ik was met hen opgegroeid, dus ze voelden als familie. Eerlijk gezegd vond ik het leuker om met mijn ouders en hun vrienden een dagje eropuit te gaan, dan met mijn eigen leeftijdsgenoten/‘vrienden’.

Weirdo, ja, ik weet het.

Wendy, Stans vrouw, vroeg me of ik nog steeds zeker was van mijn studie.

‘Lynn gaat nog steeds geschiedenis studeren,’ hoorde ik Stephan trots zeggen.

‘Dat hebben we aan Stephan te danken,’ bromde mijn vader met een glimlach.

‘Dat valt wel mee,’ zei ik uiteindelijk zelf. ‘Ik heb geschiedenis altijd leuk gevonden. Misschien word ik archeologe.’ Ik bekeek zogenaamd nonchalant mijn nagels en moest toen lachen.

Stephan grijnsde en zette zijn lege bierflesje op de salontafel. ‘Dus dan moeten we je missen.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar. Vanavond droeg hij een wit hemd met daaroverheen een donkergroene trui. Zoiets droeg hij altijd met speciale gelegenheden. Daaronder droeg hij dan weer een versleten jeans met veel vale plekken, en zijn cowboylaarzen. Ik probeerde niet te vertederd naar hem te kijken, *mijn schatje*.

‘Misschien. Ik kan niet voor altijd hier in Nijmegen blijven wonen. Er is meer dan alleen Nederland.’

‘Dat klopt,’ zei mama. ‘Je gaat je gang maar, meid. Geniet van het leven. Voor je het weet ben je gesetteld en is het te laat voor die dingen.’

Had dat soms iets met mij te maken? Haar tevreden glimlach zei me van niet. Zij had niet gestudeerd. Ze had altijd achter de kassa gewerkt. Toen ze mij kreeg, had ze besloten om thuis te blijven, en ze was naast

kookboekenschrijfster nog steeds huisvrouw. Ik zag het ook niet gebeuren dat ze ooit nog ging werken. Papa was een beetje conservatief, die wilde dat ze thuis bleef en hem vertroetelde. Daarbij hadden we geen dubbel inkomen nodig, mijn vader zwom zo ongeveer in het geld.

Ergens had ik spijt dat ik was meegegaan. Ik ergerde me aan de vrouw naast Stephan, van wie ik nog steeds haar naam niet wist. Stephan had haar niet speciaal voorgesteld of zo. Ze had een irritante, arrogante lach. Eigenlijk deed ze me een beetje aan Chantal denken, hoewel ik haar eerst wel graag mocht. Na de scheiding had ze nooit meer contact met ons gezocht, en dat zei voor mij genoeg.

Ik stond op en liep naar de keuken om toch een glas champagne voor mezelf in te schenken. Dat was niets voor mij, ik had ik hekel aan mensen die zich volgoten met alcohol omdat ze zich slecht voelden.

In de loop van de avond werd het gezelliger; er werd gelachen en een grappig spelletje gespeeld. Ik zat nog steeds op de stoel naast Stephan en checkte af en toe mijn social media, maakte foto's die ik aan mijn Instagramverhaal toevoegde. Stephan zag dat ik een foto maakte van de tafel vol hapjes en tikte met zijn hoofd tegen het mijne, als gebaar dat hij een selfie wilde. Giechelend stak ik mijn tong uit en maakte een slechte donkere foto, waar we allebei lelijk op stonden. Ik schoot in de lach toen hij een opmerking maakte over onze neusgaten, die enorm leken op de foto. Hij grinnikte aanstekelijk, zijn standaard reactie wanneer ik hard moest lachen. Ik plaatste de foto en voelde mijn hart een buiteling maken toen hij me een vluchtig kusje op de wang gaf. Vriendschappelijk, natuurlijk. Toen mijn hart weer enigszins normaal deed en ik hem uiteindelijk aan durfde te kijken, was hij alweer aan het lachen met Stan.

We waren hier vrij vaak 's avonds in het weekend, en dan kon ik uren met Stephan filosoferen en discussiëren over onze gezamenlijke interesses. Over muziek, over Ierland, familie, mijn oppervlakkige vriendinnen, over dingen die we nog weleens samen zouden willen doen... De laatste maanden waren we tijdens de 'vriendenavonden' alleen maar met z'n tweeën in gesprek. Het was soms zo erg dat het ineens stil werd en de rest grinnikend naar ons gelach luisterde, zonder dat we het doorhadden.

Raar. Het was gewoon raar, het soort relatie dat we hadden. Alsof ik zijn geliefde was, maar puur platonisch.

Zoals wel vaker hadden mijn ouders om een uur 's nachts te veel gedronken om naar huis te rijden. Mijn vader vroeg Stephan om me straks thuis af te zetten zodra ik klaar was met helpen opruimen, zoals ik altijd deed – anders bleef de rommel dagen staan. Ik kreeg een jolige kus van mijn moeder op mijn wang toen ik de bordjes en glazen bij elkaar pakte om deze in de gootsteen te leggen. Stiekem moest ik lachen om Sandra, de nieuwe 'vriendin' van Stephan. *Sandra*. Die naam paste echt bij haar. Ze leek heel andere plannen te hebben dan wachten tot ik klaar was en Stephan me naar huis had gebracht.

Stephan probeerde me een beetje ongemakkelijk te helpen. 'Het lukt wel, lieverd,' zei hij terwijl hij de keuken binnenkwam met de laatste glazen. 'Ik was het morgen zelf af. Kom, ik breng je naar huis.'

Een beetje teleurgesteld zette ik het zeepsop weer neer. Hij wilde me zo snel mogelijk het huis uit hebben, zodat hij alleen kon zijn met die *Sandra*.

Ik trok mijn jas aan die op de grond was gevallen en volgde Stephan naar buiten, die de sleutels in zijn hand had. Hij knikte vriendelijk naar de waarschijnlijk seksueel gefrustreerde Sandra, en trok de voordeur achter ons dicht. Hij haalde zijn wenkbrauwen een keer op en liep over de stoep richting mijn huis, twintig minuten hiervandaan. Arme Stephan, moest hij op zijn verjaardag straks nog helemaal terug naar huis lopen, door de kou.

'Sorry,' zei ik. 'Volgende keer zal ik gewoon met mijn ouders mee naar huis gaan.'

Hij wuifde mijn excuses weg, stak zijn hand in zijn jaszak en vormde zijn arm zo dat ik de mijne erin kon haken. Dat deed ik.

'Geeft niet, Linnie. Ik heb je graag om me heen, dat weet je toch?' zei hij zonder me aan te kijken. 'Doen die schoenen niet enorm pijn?'

Ik lachte. 'Wil je daar een eerlijk antwoord op?' Hij mompelde wat en liep langzamer.

Het was stil. We liepen zeker een minuut zonder met elkaar te praten. Wat zeldzaam was.

'Hoe heb je Sandra eigenlijk leren kennen?' flapte ik eruit zonder dat ik het echt wilde weten.

Hij grinnikte zonder me aan te kijken. Het was vrij koud voor oktober. Het vroom nog lang niet, maar zo voelde het wel door de ijzige wind. Ik wilde me tegen hem aan nestelen.

‘Internet.’

‘Wat?!’ Ik begon te lachen. De sfeer voelde op slag minder beladen. ‘Dat had ik niet achter jou gezocht.’ Dat had hij toch ook helemaal niet nodig om een leuke vrouw tegen te komen, aantrekkelijk als hij was?

‘Tja, ik weet niet meer zo goed hoe het moet. Ik lijk ze in de kroeg alleen maar af te schrikken,’ zei hij lachend.

‘Misschien moet je eens een hele avond alleen maar ijsthee drinken, in plaats van een fles whisky. *My dearest Irish lad.*’

Hij glimlachte. ‘Dat kan ik misschien eens proberen.’ Hij keek voor zich, en toen weer naar mij. Hij kreeg die jongensachtige grijns op zijn gezicht die van alles bij me tewegebracht. ‘Of niet.’

Ik slaakte een kreetje toen hij me in het rond zwaaide en mijn hand pakte.

*‘I’ve been a wild rover for many’s the year,
And I’ve spent all my money on whiskey and beer!’*

Giechelend rolde ik met mijn ogen toen hij naar me knikte. Ik moest met hem meedoen, zoals hij me geleerd had.

*‘But now I’m returning with gold in great store,
And I never will play the wild rover no more,’* zongen we nu in koor. Ik sprak het met een overdreven Gaeilge accent uit om hem te plagen, maar hij lachte alleen maar. Hij zette me weer netjes met beide voeten op de stoep en we liepen verder.

We haalden lachend herinneringen op aan de voetbalmiddag van vorige week zaterdag, en genoten allebei van de luchtige, vertrouwde interactie. Op een gegeven moment kwamen we op mijn SO. Hij vroeg zich af waarom ik het zo ‘slecht’ had gemaakt. Ik antwoordde dat ik het erg moeilijk vond, en dat er dingen in stonden die hij niet had gevraagd om te leren.

‘Dat is toch niet zo’n opgave voor jou? Jij leest en leert sowieso altijd meer dan nodig.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien was ik er gewoon even niet bij met mijn hoofd.’ Ik stopte een pluk haar achter mijn oor en durfde hem even niet aan te kijken.

‘Heb je eindelijk een vriendje of zo?’ vroeg hij kalm.

Ik fronste. Dat wilde ik echt niet met hem bespreken, het bevestigde alleen maar dat ik zwaar in de *friendzone* bij hem zat.

‘Nee.’

‘Die ene jongen, een paar maanden geleden. Tim?’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Dat is al een jaar geleden. En hij wilde alleen maar, eh, seks.’ Ongelofelijk dat ik dat woord zojuist in zijn bijzijn had uitgesproken. Ik bloosde hevig.

Stephan leek eerst verbaasd, keek even heel boos en toen bedenkelijk. ‘Wil je dat eh... zal ik eens even een hartig woordje met hem spreken?’

Ik gooide mijn hoofd in mijn nek en mijn hoge gelach galmde door de straat. Zijn gezicht op dit moment wat echt het toppunt van aandoenlijkheid. ‘Hij zit niet meer bij ons op school, Steph, hij studeert geloof ik aan de andere kant van het land.’

‘Hm.’

Ik kneep zachtjes, bijna onopvallend in zijn gespierde bovenarm. Ik wilde niet dat hij straks terugging naar Sandra. Stomme Sandra. Ik wilde dat hij bij mij bleef. Voor hem zou ik zelfs mijn principes opzij zetten. Misschien moest ik het hem gewoon vertellen.

Nee, dat durfde ik niet. Ik wilde niet kwijtraken wat we hadden.

Maar aan de andere kant, het voelde allemaal zo goed, zo fijn. Zo logisch. Dat hij zevenendertig was interesseerde me helemaal niet. Al was hij zestig. Nou ja, dat nou ook weer niet. Maar Stephan was gewoon *Stephan*. Spontaan, heel anders dan anderen. Hield van dansen en zingen – zingen alleen als hij een paar glaasjes op had. Hij zorgde voor dat ene element waardoor een feestje of een bijeenkomst altijd gezellig was. En tegelijkertijd was hij eigenlijk veel te lief en ook een beetje naïef. Ik vond dat hij veel beter kon krijgen dan Chantal. En hij kon al helemaal beter krijgen dan die Sandra. Iemand die hem waardeerde om de gekkerd die hij was. Die niet tegen hem zeurde, bijvoorbeeld omdat hij er meestal niet zo netjes bij liep. Met niet netjes bedoel ik oude T-shirts en oude

spijkerbroeken. Toch stonden die hem tijdloos en super sexy. Dat kwam waarschijnlijk mede door zijn lekkere kont.

Was ik dan wel goed genoeg voor hem? Als ik eerlijk was: ja. Ik zou hem zo veel liefde geven als ik kon, als hij me de kans gaf. Ineens werd ik een beetje verdrietig. Ik wilde hem niet kwijt. Zelfs als dat betekende dat ik nooit met hem zou kussen of vrijen. Ik wilde hem niet kwijt aan Sandra.

God, wat een *stomme* naam!

‘Is het serieus met Sandra?’ vroeg ik onbedoeld afgemeten.

‘Weet ik niet, Lynn timer. Ik weet het niet...’ Hij staaarde naar zijn schoenen. ‘Wie zal het zeggen, hè?’

Ik knikte bevestigend.

De koude wind kwam weer opzetten en waaide door mijn inmiddels sluike haar. Ik kroop nog wat dichter tegen hem aan.

‘Heb je het koud?’ vroeg hij zacht. Ik schudde vlug mijn hoofd. We liepen ondertussen door het parkje. ‘Hey, ben je echt van plan de benen te nemen na je studie? Dat heb je me nog nooit verteld.’

Als jij de benen neemt met Sandra, ben ik ook het liefste weg hier.

‘Weet ik niet,’ antwoordde ik. ‘Ik weet niet wat het leven brengt. Ja, ik zou wel meer van de wereld willen zien.’

‘Uiteraard, dat is je goed recht.’ Hij ging even zitten op het bankje dat we tegenkwamen. ‘M’n knie,’ zei hij.

Ah, ja. Dat was ik even vergeten. Zijn knieblesure, waardoor hij bijna nooit meer ging voetballen.

‘Waarom zei je dan dat je me wel naar huis zou brengen?’ Hij antwoordde niet en masseerde zachtjes over zijn zachte spijkerbroek heen. Ik ging naast hem zitten en stuurde een appje naar de groepsapp met mijn ouders dat ik onderweg was.

‘Ik ga mijn beste en meest geïnteresseerde leerling missen, volgend jaar.’

Ik lachte kort. ‘Ik zie je zo vaak buiten schooltijd. We hebben alleen maar meer gespreksstof als ik ga studeren.’

‘Hm,’ antwoordde hij. ‘Kleine Lynn,’ lachte hij naar me. ‘Kleine Lynn wordt groot.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Zo klein ben ik niet meer,’ zei ik lichtelijk geïrriteerd.

‘Nee, dat zeg ik toch?’ Hij legde even zijn hand op mijn schouder en stond op om weer verder te lopen. ‘Misschien kom je tijdens je studie de ware tegen. In ieder geval volwassen jongens, die niet alleen maar op één ding uit zijn.’

Ik snoof. ‘Zijn niet alle mannen dat?’ Ik beet op mijn lip en sloot mijn ogen. *Stephan is ook een man, Lynn.*

‘Helemaal niet,’ zei hij quasi beledigd. ‘Mannen vinden het ook fijn om een relatie te hebben, hoor, en niet alléén maar daarom.’

Waarom zei hij dit? Was het een stiekeme hint? Natuurlijk niet. Hij viel niet op zo’n jonge vrouw als ik. Toch? Pff, ik werd helemaal gek van mijn razende verliefde gedachtes. Als ik echt eerlijk was: *dub*, natuurlijk was ik verliefd. Maar zodra ik dat toegaf, werd het alleen maar erger. Dat wist ik uit ervaring.

‘Ik ben van plan deze kerst naar Dublin te gaan.’ Verbaasd uit mijn gekmakende gedachten keek ik op. ‘Heb ze allang niet meer gezien, the family. Je vader had gevraagd of hij mee mocht,’ lachte hij. ‘Hij wil een rondreis maken door Ierland, en whisky en bier proeven.’

Ik grinnikte. ‘Leuk. Ik dacht dat hij plannen had met mama alleen. Maar goed, zij vindt alles beter dan in Nederland blijven.’

Normaal gezien gingen we naar oma in Breda met kerst. Dat vond mama maar niks; ze had een hekel aan haar schoonmoeder.

‘Misschien kun jij ook mee. Kunnen we naar de vervallen, verlaten spookkastelen. Lijkt me super. De laatste keer dat ik die bezocht, was met Chantal. Maar dat interesseerde haar geen hol, natuurlijk.’

Ik snoof afkeurend, maar lachend. ‘Lijkt me reuze interessant. Ik zal het eens aankaarten thuis.’

‘Als je meegaat geef ik je een paar boeken om te lezen vooraf. Dan weet je er al wat van. Of vind je dat saai?’

Ik keek hem fronsend aan, en toen schoten we allebei in de lach. ‘Nee, graag.’

Hij grijnsde en staarde weer voor zich uit. ‘Lynn timer.’

Ik keek hem vragend aan, maar had al gauw door dat hij gewoon even mijn naam wilde uitspreken om de een of andere reden. Ik werd gek van

mezelf. Ik zocht overal iets achter. Pff... Het liefst wilde ik stoppen, hem vastpakken en zijn lekker ruikende wang kussen. En daarna zijn mooie zoenlippen. Zou ik dat gewoon doen? Ik had twee glazen op, misschien durfde ik dat wel. *Nee, Lynn. Stom idee. Heel stom.*

We waren er. Mijn wijk. Ik genoot van het laatste stukje dat ik met hem samen kon lopen, en we stopten voor mijn deur. Ik voelde in mijn zakken en realiseerde me dat ik mijn sleutels was vergeten.

‘Shit,’ zei ik tegen wachtende Stephan.

‘Geen sleutels? Je bent me er een, Lynn. Ben ik niet gewend van je.’ Hij haalde zijn eigen sleutelbos tevoorschijn, koos de voordeursleutel van ons huis en gaf deze aan mij. Ik opende de deur en knipte het licht van de gang aan.

‘Wil je nog even binnenkomen? Opwarmen met een kop thee?’

Hij glimlachte. ‘Nah, ik zou wel willen, maar ik moet gaan. Denk ik. Terug naar Sandra.’

Mijn glimlach verflauwde. ‘Oké.’

‘Dag, liefje.’

Hij wilde me een kus op mijn wang geven, maar op de een of andere ongemakkelijke manier kuste ik hem net naast zijn mond. Een bliksem-schicht ketste door mijn hart en maag. O, wat heerlijk om zijn geur van dichtbij te ruiken, zijn lippen bijna op de mijne te voelen. Het leek me van de wereld te brengen, irrationeel na te laten denken.

‘Ow,’ bracht hij ongemakkelijk uit. ‘Sorry, mijn fout.’

Ik bloosde, maar schudde mijn hoofd en bewonderde zijn knappe gezicht. Hij had een charmante lach, een lieve en toch sexy uitstraling. Ik kon me gewoon niet voorstellen dat er vrouwen langs hem liepen zonder aan seks te denken.

Toen deed ik iets heel fouts. Ik legde mijn hand op zijn schouder. Het was nu of nooit. *Nu, Lynn!* Ik drukte mijn verantwoordelijke stemmetje weg, bracht mijn gezicht weer naar het zijne en kuste zijn lippen.

O my God! Ik deed het echt! Hij had net zulke zachte lippen als in mijn fantasieën. Het vuurwerk spatte van ons af. Hij rook zo heerlijk dat ik hem wilde proeven en mezelf moest beheersen mijn lippen niet te openen. Hij trok zich niet eens terug! Sterker nog, ik voelde zijn lippen

onder de mijne bewegen. O, my... Een heleboel getintel verspreidde zich vanuit mijn hart door de rest van mijn lijf.

Net toen ik mijn armen om hem heen wilde slaan, voelde ik zijn handen tegen mijn schouders en duwde hij me ineens schokkend van zich af. Met een rood gezicht keek hij me stomverbaasd aan. Hij was flabbergasted. Waarschijnlijk kortsluiting in zijn hersenen. Langzaam werd ik weer mezelf en realiseerde ik me wat ik had gedaan. Wat had ik in godsnaam gedaan?!

‘Lynn, dit kan echt niet, meid.’

Meid? Net was ik nog zijn lieverd en liefje. Mijn teleurstelling zette zich langzaam om in verontwaardiging en verdriet. ‘Sorry als ik je op wat voor manier dan ook een verkeerde indruk heb gegeven. Maar kom op, zeg...’

Hij keek boos, en mijn ademhaling versnelde. Mijn hand bewoog zich naar mijn lippen, en eindelijk kon ik mijn blik neerslaan. Ik wilde huilen om het afschuwelijke afwijzende gevoel dat hij me gaf.

‘Sorry,’ bracht ik met moeite uit. Shit. Ik had alles verpest. De speciale band die ik met hem had, had ik kapotgemaakt. Hoe kon ik zo stom zijn?! ‘Ik...’ stamelde ik wanhopig.

‘Het is al goed. Ik ben het al vergeten,’ zei hij, en knipoogde, raakte even mijn arm aan. Meteen daarna bedacht hij zich waarschijnlijk dat dat ook een verkeerde indruk zou geven en liet me weer los. De man op wie ik al maanden heimelijk verliefd was, liet me los.

‘Ik schaam me dood,’ piepte ik en sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Ik kreeg geen antwoord, zag hem door mijn vingers heen in zijn haar krabben. Hij zuchtte en pakte mijn hand in de zijne. Honderden tegenstrijdige gevoelens denderden door me heen.

‘Lynn, ik hou heel veel van je. Maar als een zusje, of zo.’ Hij fronste bedenkelijk. ‘Ik ken je al je hele leven. En hey, zo’n ouwe vent is toch niks voor jou?’ Hij probeerde naar me te glimlachen.

Wat maakt mij dat nou uit, kon ik alleen maar denken. Zijn leeftijd deed er niet toe voor mij.

‘Ja, nee, het was inderdaad stom van me,’ stamelde ik. ‘Pas goed op jezelf als je naar huis loopt.’

Ik stapte met een rood hoofd naar binnen en sloot de deur na nog één blik met hem gewisseld te hebben. Ik vergrendelde de deur en tikte erte-

gen met mijn hoofd. Stomme, stomme Lynn. Zachtjes begon ik te huilen.

Ik schrok van geklop op de deur. Hoopvol deed ik open en keek in zijn verontschuldigende gezicht. ‘De... sleutels.’ Het kwam er hees uit. Ik sloot mijn ogen en gaf hem zijn sleutelbos terug. ‘Hey,’ fluisterde hij. Aarzelend wreef hij over mijn gezicht mijn tranen weg met zijn mooie sterke handen. Ze roken een beetje naar sigaretten, maar dat was ik gewend. Bij hem rook het vertrouwd, ook al had ik een hekel aan sigaretten. Zijn gezicht stond net zo wanhopig als het mijne.

‘Sorry, ik wil niet dat dit tussen ons in komt te staan,’ zei ik. ‘Laten we het allebei snel vergeten.’

Hij knikte. Tot mijn verbazing pakte hij me vast en gaf me een knuffel. Ik probeerde mijn stomme tranen te verbijten terwijl ik mijn gezicht in zijn nek legde en mijn armen om zijn middel sloeg. Ik werd met de seconde alleen maar verliefder, en daarmee brak mijn hart in duizend stukjes.

‘Ik wil nog steeds dat je meegaat naar Ierland.’ Ik moest enigszins lachen en pakte hem steviger vast. ‘Zo,’ zei hij. ‘En nou niet meer huilen, mijn kleine Lynn.’ Ik kreeg een kus in mijn haar en daarna draaide hij zich om met een vriendelijk knikje. ‘Tot maandag.’ Hij stak zijn handen in de jaszakken van zijn zwarte jas en liep snel het hoekje om, de straat uit.

‘Tot maandag,’ antwoordde ik zacht, tegen niemand.

Drie

In de weken die volgden leek Stephan McAvoy me alleen maar te ontwijken. In de klas keek hij me nauwelijks aan, en als hij naar me keek, stond zijn gezicht maar moeilijk. Ook in de gangen knikte hij enkel, voorheen gaven we elkaar een high-five of een boks zonder iets te zeggen. Ik ging niet meer naar hem toe elke donderdag, en had ook niet de behoefte de series in mijn eentje te kijken. Zonder hem was er niets aan. Ik probeerde hem van me af te zetten door me op school te focussen. Tot mijn teleurstelling ging de PTA-week bijzonder slecht. Het was ook veel moeilijker dan ik had gedacht. 5vwo was niets, vergeleken met 6vwo.

Het was middag en ik wachtte al urenlang op een appje van Stephan, aangezien hij mijn toetsen altijd als eerste nakeek. Waarschijnlijk zou ik gewoon moeten wachten tot donderdagmiddag, wanneer we van onze mentor de uitslagen op papier kregen.

Mijn vriendin Ciska was bij me thuis en we keken een leuke comedy: *The Holiday*. Hij was bedoeld om me op te vrolijken, maar halverwege stelde ik aan Ciska voor een andere film te kijken.

‘Waarom? Dit is je favoriete film. En ik zit er midden in.’

‘Ik hebt ‘m al tig keer gezien. Laten we deze kijken.’ Ik liet haar de film op het schermje van mijn telefoon zien. De sexy editor in ‘*The Holiday*’ leek namelijk als twee druppels water op mijn Stephan. En ik kon het niet aanzien hoe Stephan met Cameron Diaz flirtte, jaloers als ik was. Zou hij inmiddels een relatie zijn aangegaan met Sandra? Ik zuchtte nog eens diep en was blij dat Ciska me mijn zin gaf en de andere film opzette. Ik moest hem nu echt van me af gaan zetten. Ik was geen eten meer gaan brengen met mijn ouders, niet meer meegegaan als mijn ouders’ vrienden bij elkaar kwamen.

Gisteren had ik een rijlessenpakket van mijn ouders gekregen voor mijn negentiende verjaardag. Mijn verjaardag. Waar Stephan niet was. Hij kon niet, had hij in een appje gezegd waarin hij me feliciteerde. Ik was